

tere, end at selv den Naade, hvorpaa den private Mand vil lade sine Sager udføre, maa være Staten uvedkommende. Saaledes som Forholdet nu er tænkt ordnet, vil der opstaae en stor Mængde Sagførere, som gaae omkring med et Slags Stempel paa sig, som blive kaldte Sagførere, og som have erholdt en Autorisation af Regjeringen og derved et Slags Adkomst til at kunne komme i Betragtning, naar den Private spørger sig selv: „Til hvem skal jeg henvende mig?“ Det forekommer mig, at det er overmaade farligt i dette Forhold, ligesom det var det i et andet Forhold, som vi nylig have behandlet her i Salen, at skabe et Slags Kvassalvere med Autorisation fra Staten, i dette Forhold juridiske Kvassalvere. Vil Staten i saa Henseende overhovedet have Noget med den private Virksomhed at gjøre, saa bør den opstille strengere Forordninger end dem, der ere opstillede i det foreliggende Lovforslag. Jeg antager ikke, at det paa nogen Naade vil være til Gavn for Publikum at faae et saa stort Antal af Staten autoriserede Sagførere at vælge imellem, som det efter Lovforslaget vil faae, uden at der paa nogen Naade er nogen Garanti tilstede for, at disse Folk ere duelige. Jeg antager derfor, at det havde været den rigtige Vej at gaae, at man overlod til Folk selv at vælge, af hvem de vilde lade deres Sager udføre, og at altsaa enhver Mand, som var uberhytet, myndig og forsynet med tilstrækkelig Fuldmagt, kunde gaae i Rette for Enhver, som vilde betro det til ham, uden at han dertil behøvede nogen Autorisation af Staten. Det forekommer mig, at dette vilde være det Rigtigste, og at man just derved vilde paa en naturlig Naade faae en Forandring tilveiebragt i Danst Lovs 1—9—14, hvor der hverken fordres Uberhytethed eller Myndighed til at gaae i Rette for Andre i de Forhold, som i den nævnte Artikel ere omtalte. Men naar man var kommen saa vidt, naar man altsaa var kommen dertil, at man tillod Enhver, som var uberhytet og myndig, og som havde særlig Fuldmagt, at gaae i Rette for Andre i private Sager, saa skulde jeg være meget villig til at holde paa, at der paa den anden Side blev fordret meget strenge Qualificationer af den Klasse Personer

som da udelukkende skulde være berettigede til at kaldes Sagførere, og disse vilde da kunne komme til at danne et godt Grundlag for den fremtidige Udvikling af vor Retstilstand.

Dette med Hensyn til Sagen i dens Almindelighed. De særlige Bestemmelser, som indeholdes i de forskjellige Paragrapher af Lovforslaget, og navnlig om den Prøvetid, som Enhver derefter skal gjenemgaae for at faae Lov til at procedere ved Overretterne eller Underretterne, forekomme mig at være meget uheldige. Det synes mig, at det vilde være i fuldkommen god Conseqvents med det høitærede Udvalgs Udvikling af den Garanti, som en god Examenscharakter giver — en Garanti, som jeg rigtignok ikke troer, at der ligger i Examenscharacteren, men som det høitærede Udvalg nu engang er gaaet ud fra, at der ligger i den, om man tilstod Enhver, som havde faaet en god Examenscharakter, Ret til strax at udføre Sagførervirksomhed. Den Form, hvorunder Berettigelsen til Sagførervirksomhed nu skal erholdes, at Vedkommende skal være 3 Aar i Være paa de forskjellige Steder, som de forskjellige Paragrapher omhandle, forekommer mig i alt Fald at være i høi Grad uheldig. Hvad vil det nemlig føre til? Det vil føre til, at de nuværende Sagførere, ja, de nuværende Dommere ville faae bedre og bedre Tilbud, for at Vedkommende blot kunne faae Lov til at udtjene Prøvetiden hos dem. Det er allerede nu overmaade vanskeligt for dem, der efter et ofte langt Studium have faaet juridisk Examen med en god Charakter, at faae Noget at fortjene, men det vil blive meget værre herefter. Naar det nemlig skal være en ubetinget Forbring til Enhver, der ønsker at blive Sagfører, at han skal have været paa en Sagførers Contoir i en vis Tid, saa vil det jo blive nødvendigt for endnu flere end hidtil at søge derhen, for de kunne erholde Noget at fortjene, og i de omhandlede 3 Aar vil der altsaa for Sagførerne ikke blot ikke blive Spørgsmaal om at betale dem nogen Løn, men Forholdet vil rimeligviis udvikle sig saaledes, at de unge Mænd, der ville gaae den omhandlede Vej, ville komme til at betale for at sidde og arbejde i disse 3 Aar; deres Stilling vil saaledes blive meget værre, end den i dette Dieblil er, og den er dog meget slet for